

[Stats- og udenrigsministeren.]

gensidigt forsøg på at stable det ene sæt tal oven på det andet, og det bliver vel nødvendigt at argumentere med tallene, når de gang på gang fremføres. Men jeg tror, at det høje ting og partierne, mit eget indbefattet, må gøre sig klart, at de opgaver, der ligger foran os, er af en sådan karakter, at uanset hvor meget vi kan bide ad hinanden i valgkampen, vil disse opgaver ligge foran os, når vi efter valget den 14. maj mødes herinde.

Det, vi har brug for, er en vidtgående forståelse for opgavernes rækkevidde og en vidtgående samarbejdsvilje mellem partierne, hvis vi skal tilvejebringe en rimelig og for landet gunstig og lykkebringende løsning.

Finansministeren (Kampmann): Den egentlige anledning, eller jeg bør måske sige den formelle anledning til denne debat er jo tredjebehandlingen af tillægsbevillingslovforslaget for finansåret 1956-57. Det kan derfor være rimeligt, at jeg siger et par ord om, hvordan statsfinanserne ser ud i øjeblikket; men før jeg gør dette, vil jeg knytte et par kommentarer til formiddagens ordførertaler.

Jeg vil begynde med at gribe i flugten et par af de tal, som det ærede medlem hr. Aksel Møller fremførte, så kan vi måske undgå at møde dem alt for hyppigt under valgkampen. Det ærede medlem mente, at regeringen i nationalbanken havde hentet 700 mill. kr. i falsk købekraft. Jeg ved egentlig ikke, hvor det ærede medlem har fået det tal fra. Jeg kunne tænke mig, at det ærede medlem havde prøvet at finde ud af, hvor meget finansministeriet under denne regering havde trukket i nationalbanken. Det bliver ikke 700 mill. kr., men 550 mill. kr.

Nu ved det ærede medlem imidlertid udmærket, at dette træk ikke har ført til en tilsvarende forøgelse af pengemængden, men at statens udbetalinger i stort omfang blot har neutraliseret den formindskelse af pengemængden, der er sket på anden måde. Vil det ærede medlem endelig sammenligne, kan jeg oplyse ham om, at i de tre år fra 1954 til 1956 er pengemængden steget med omkring 200 mill. kr., medens den, dengang vi havde en venstre-konservativ regering

med det ærede medlem som deltager, steg med 400 mill. kr. Men skal jeg i øvrigt forstå det ærede medlem på den måde, at han mener, vi skulle have ladet tendenserne til en formindskelse af pengemængden slå igennem? Hvad ville resultatet da være blevet? Det ville jo være blevet en endnu højere rente og en endnu strammere bankkredit. Er det ærede medlem da slet ikke klar over, at der er en modsigelse i hans kritik af regeringen? Det må vel ellers være meningen, at der skal være sammenhæng i den kritik, der fremføres. Jeg tror ikke, det ville have været sundt for landets erhvervsliv — og det tror det ærede medlem jo heller ikke — hvis renten var blevet endnu højere.

Det ærede medlem fremhævede dernæst, at under denne regering var skattetrykket forøget med 1 200 mill. kr. Jeg har prøvet at finde ud af, hvordan det ærede medlem er nået til dette tal. Ser man på stigningen i den samlede beskatning fra 1952-53 til 1957-58, når man til tallet 1 200 mill. kr.; men kan det nu være rimeligt, at det ærede medlem tager 1952-53 i stedet for 1953-54 som udgangspunkt for denne sammenligning? Finansloven for 1953-54 er da planlagt og gennemført under den regering, som det ærede medlem deltog i. Hvis vi ser på stigningen fra 1949-50 til 1953-54 og så derfra går frem til 1957-58 — det er det ærede medlem selv, som er ude om, at disse sammenligninger bliver foretaget — så steg skattetrykket under den regering, det ærede medlem deltog i, med 1 290 mill. kr. eller 46 pct., medens det under den regering, hvor jeg har været finansminister, er steget med 865 mill. kr. eller 21 pct. Det kan såmænd også være nok, men hvortil alt dette spilfægteri om disse tal, og hvorfor fremføre tal, der er forkerte? Det afgørende er jo, og det synes jeg det ærede medlem skulle have fremhævet, at de direkte skatter er ikke forøget under denne regering. Det ærede medlem var selv inde på, at der er gennemført visse mindre lettelser. Han har arbejdet aktivt herpå, og vi har også fra regeringens side lettet indkomstbeskatningen for de mindste indkomster.

Nu sker der imidlertid det ejendommelige, at det ærede medlem giver udtryk for, at han ikke tror, de nuværende former for de direkte skatter lader sig opretholde. Det